

KO JE KO

Sesar Aira (*César Aira*; 1949, Koronel Pringles, Argentina), jedan je od najplodnijih argentinskih pisaca, a svakako jedan od najcenjenijih južnoameričkih autora današnjice. Dosad je objavio više od osamdeset dela, a njegovi romani, knjige pripovedaka i eseja prevedeni su na više svetskih jezika. Od 1967. živi u Buenos Airesu, gde je predavao na univerzitetima, te uređivao i prevodio knjige s francuskog i engleskog. Osim proze, piše dramske tekstove, kolumne, književne kritike i novinske članke. Na srpski jezik prevedena je njegova knjiga *Epizoda iz života putujućeg slikara* (Agora, 2017).

Dejan Aleksić (1972, Bad Oeynhausen, Nemačka) objavio je knjige pesama *Potpuni govor* (1995), *Dokazivanje senke* (1996), *Svagdašnji čas* (2000), *Sobna mitologija* (2003), *Posle* (2005), *Dovoljno* (2008), *Jedino vetar* (2011), *Biti* (2013) i *U dobar čas* (2016). Dobitnik je „Brankove nagrade“, Nagrade „Matićev šal“, „Prosvetne nagrade“, nagrada „Branko Miljković“, „Branko Ćopić“, „Meša Selimović“, „Zmajeve nagrade“ i dr. Autor je i petnaestak knjiga namenjenih deci, za koje je dobio brojna književna priznanja, među kojima i Nagradu „Politiknog zabavnika“, dva puta Nagradu „Neven“, Nagradu Zmajevih dečjih igara... Autor je i nekoliko pozorišnih tekstova za decu. Zastupljen je u brojnim antologijama, a pesme su mu prevedene na engleski, grčki, norveški, bugarski, francuski, slovenački i makedonski jezik. Dobitnik je stipendije iz Fonda „Borislav Pekić“ za 2010. godinu. Živi u Kraljevu i radi na mestu urednika za poeziju u časopisu „Povelja“.

Dragan Aleksić (1958, Bela Crkva), studirao istoriju umetnosti u Beogradu. U Srbiji je objavio sledeće knjige: *Kjaroskuro* (1992), *Bog se brine za Iliju* (1993), *Naključje* (1994), *Reditelj* (1998), *Josija iz bele sinagoge* (2000), *Proste smrti* (2001), *Između Nere i Karaša* (2003), *Novi nos Sneška Belića* (2005), *Oko sa strane* (2007). U Nemačkoj je objavio dve knjige: *Vorvorgestern* i *Zwischen Nera und Karasch*. Od 2006. godine živi u Americi (Nort Olmsted, Ohajo).

Ivan Antonovski (1990, Skoplje), pesnik, esejista, književni kritičar, antologičar i prevodilac. Diplomirao je na Katedri za makedonsku i južnoslovenske književnosti Filološkog fakulteta u Skoplju. Dobitnik je više nagrada za književni i naučni rad, među kojima i Nagrade „Todor Čalovski“ za poeziju. Autor je jedne prozne i nekoliko knjiga poezije, od kojih je *Krikovi neiskopanog groba* doživela dva izdanja (2013. i 2014). Takođe je objavio knjigu studija i eseja (*Ne)otvorene molbe*, te nekoliko književnih prevoda i bio kopriredivač dve pesničke antologije.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne i master studije završio na Odseku za anglistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Piše kratke priče i književnu kritiku. Objavio je knjigu proze *Tviter priče* (2014). Živi u Novom Sadu.

Stevan Bradić (1982, Novi Sad), bavi se komparativnom književnošću i filozofijom, piše poeziju, studije, prikaze i kritiku, prevodi s engleskog. Objavio je knjige pesama *Iz senke stiha* (grupa autora, 2012), *U kotlarnici* (2013) i *Na zemlji* (2017), kao i studiju *Simulacija i gastronomija – režimi čulnosti i aspekti identiteta u pesništvu Vojislava Despotova* (2012). Radi kao asistent na Odseku za komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu.

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je osnovne i magistarske studije engleskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavio je prevode proze Džona Barta, Eni Pru, Krisa Abanija, Rejfa Larsena, Džojks Kerol Outs, Dejvida Fosterera Volasa i dr. Dobitnik je Nagrade za prevod godine Društva književnika Vojvodine (2012). Radi kao predavač engleskog jezika na Poljoprivrednom fakultetu u Novom Sadu.

Natalija Černih (Наталія Борисовна Черних; 1969, Čeljabinsk), pesnikinja, prozna spisateljica, slikarka, grafičarka, esejistkinja. Autorka nekoliko knjiga poezije.

Lav Danilkin (Лев Александрович Данилкин; 1974, Vinica, Ukrajina), ruski pisac, vodeći književni kritičar i novinar. Diplomirao i magistrirao na Filološkom fakultetu MGU. Radio kao glavni urednik časopisa *Playboy*, književni kritičar lista *Vedomosti*, vodio književne rubrike u časopisu *Afiša*. Autor je sedam knjiga o savremenoj ruskoj književnosti, zbirke priča *Kludž* i biografskih knjiga (o Gagarinu, Prohanovu, Lenjinu). Objavljivao je u: *The Prime Russian Magazine*, *Vogue*, *CondeNast Traveler*, *Men's Health*, *Elle*, *Harpers Bazaar*, *Esquire*, *GQ*, *Jalouse*, *Afiša-Mir* i dr.

Andelko Erdeljanin (1941, Vojka – 2017, Novi Sad), diplomirao je jugoslovensku književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Radio u „Sremskim novinama“, Radio Novom Sadu i još nekim ustanovama. Pisao je pesme i priče, aforizme, knjige za decu, književnu kritiku, radio-drame. Knjige: *Pamet protiv uma* (1970), *Poluteške beleške* (1976), *Zavrzlamе* (1977), *Lake pesme* (1979), *Svet je mali* (1985), *Za intimnu negu* (1985), *Nešto slatko* (1994), *Vojka* (1997), *Koškostrklja* (1996), *Srpski aforizmi* (1997), *Bezdušna opasnost* (1999), *Smešne pesme* (2002), *Nikom ništa* (2004), *Sitne zverke i barabe* (2004), *A meni neprijatno* (2005), *Razmišljator* (2005), *Najveći konj u Srbiji* (2008), *Podne u pozorišnom klubu* (2008), *Politička luda – izabrane i nove satirične pesme* (2009), *Erdeljanje – izabrani i zabranjeni aforizmi* (2010), *Džabe priča* (2011), *Tragedija u tri čina – aforizmi za srpski treći milenijum* (2011), *Knjiga život – zapisi o knjigama* (2013), *Lepa knjiga u kićenom Sremu – prikazi, članci, zapisi* (2015), *Topla jajetina s jajima* (2016), *Prolaz Miloša Hadžića – roman-sirana hrestomatija* (2016), *Najveći konj na Zapadnom Balkanu – izabrani i novi aforizmi (1966–2016)* (2017) i dr. Dobitnik je sledećih nagrada: „Radoje Domanović“, „Brana Cvetković“, „Zlatna kaciga“, „Stražilovo“, „Svetozar Miletić“, „Car Uroš“ i dr.

Enes Halilović (1977, Novi Pazar), objavio je zbirke poezije: *Srednje slovo* (1995), *Bludni parip* (2000), *Listovi na vodi* (2007), *Pesme iz bolesti i zdravlja* (2011) i *Zidovi* (2014); zbirke priča *Potomci odbijenih prosaca* (2004), *Kapilarne pojave* (2006) i *Čudna knjiga* (2017); drame *In vivo* (2004) i *Kemet* (2010), i romane *Ep o vodi* (2012) i *Ako dugo gledaš u ponor* (2016). Zabeležio je 172 zagonetke koje je objavio u uporednoj analizi *Zagonetke* (2015) koautorski sa Elmom Halilović. Osnovao je književni časopis *Sent* i internetski časopis *Eckermann*. Priče, poezija i drame su mu objavljene u zasebnim knjigama na engleskom, poljskom, francuskom, makedonskom, turskom i

bugarskom jeziku, a proza i poezija prevedena na engleski, nemački, španski, ruski, arapski, turski, francuski, poljski, rumunski, ukrajinski, mađarski, slovenački, letonski, albanski, makedonski, grčki, bugarski i katalonski jezik. Njegovu dramu *Komad o novorođenčadima koja govore* premijerno su izveli glumci berlinskog teatra Schaubühne 10. marta 2011. godine. Zastupljen je u brojnim pesničkim i proznim antologijama u zemlji i inostranstvu. Dobitnik je Zlatne značke za doprinos kulturi, kao i književnih nagrada „Meša Selimović“, „Branko Miljković“, „Đura Jakšić“ i „Ahmed Vali“, a za urednički rad u *Sentu* dobio je nagradu „Sergije Lajković“.

Kazuo Išiguro (1954, Nagasaki), britanski pisac poreklom iz Japana, dobitnik Nobelove nagrade za književnost 2017. godine. Diplomirao je na Univerzitetu Kent 1978, a magistrirao na Univerzitet Istočne Anglije. Objavio je knjige: *A Pale View of Hills* (1982), *An Artist of the Floating World* (1986; *Slikar prolaznog sveta*, SKZ, 1991), *The Remains of the Day* (1989; *Ostaci dana*, BIGZ, 1992), *The Unconsoled* (1995; *Bez utehe*, Plato, 2003), *When We Were Orphans* (2000), *The Saddest Music in the World* (2003, originalni scenarij), *Never Let Me Go* (2005; *Ne daj mi nikada da odem*, Plato, 2009), *The White Countess* (2005, originalni scenarij), *The Buried Giant* (2015; *Zakopani džin*, Dereta, 2015). Živi u Londonu.

Novica Janjušević (1944, Pljevlja), piše poeziju i prevodi sa ruskog. Pesme i prevode objavljivao u periodici. Objavljene tri knjige poezije, jedan roman i osam knjiga prevoda. Živi u Beogradu

Vera Kalmikova (Вера Калмыкова; 1967, Moskva), filolog, glavna urednica izdavačke kuće „Ruski impuls“. Pesme objavljuje u periodici. Autor zbirke pesama *Uznemireni vazduh*.

Nataša Kampmark (1974, Foča), magistrirala je i doktorirala na Odseku za anglistiku na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Objavila je studiju o savremenoj australijskoj prozi pod naslovom *Tri lica australijske proze* (2004) i zajedno sa Majklom Vajldingom priredila antologiju savremene australijske proze *Priče iz bezvremene zemlje* (2012). Živi u Novom Sadu i Melburnu.

Vojislav Karanović (1961, Subotica), diplomirao je jugoslovenske i opštu književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Piše poeziju i eseje.

Radi kao urednik u Radio-televiziji Srbije. Objavio je knjige pesama: *Tastatura* (1986), *Zapisknik sa buđenja* (1989), *Živa rešetka* (1991), *Strmi prizori* (1994), *Sin zemlje* (2000), *Svetlost u naletu* (2003), *Dah stvari* (izabrane pesme, 2005), *Naše nebo* (2007), *Unutrašnji čovek* (2011), *Poezija nastaje: izabrane pesme / Poetry Originating: selected poems: bilingual edition* (2014), *Izbrisani tragovi* (2017), kao i knjigu eseja *Oslobađanje anđela* (2013). Živi u Beogradu.

Bojana Kovačević Petrović (1971, Zrenjanin), diplomirala je, magistrirala i doktorirala španski jezik i hispanike književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Radi kao asistentkinja na Odseku za romanistiku Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Prevela je dela Karlosa Fuentes, Eduarda Mendose, Ernesta Sabata, Marija Vargasa Ljose, Soe Valdes... kao i petnaestak pozorišnih komada i veliki broj filmova holivudske produkcije. Odabrala je, priredila i većim delom prevela dvotomnu antologiju hispanoameričke priče *Večita smrt od ljubavi jača* (2011, 2012), kojom je obuhvaćeno pedeset pisaca Južne i Srednje Amerike. Član je Udruženja književnih prevodilaca Srbije. Živi u Novom Sadu.

Goran Lazičić (1983, Novi Sad), diplomirao je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na Grupi za srpsku književnost i jezik sa opštom književnošću. Književnu kritiku objavljivao je u periodici i dnevnim listovima *Danas* i *Blic*. Član je redakcije zrenjaninskog časopisa *Ulaznica*. Priredio je knjigu *Restart: panorama nove poezije u Srbiji* (2014).

Rajko Lukač (1952, Međaša kod Bosanske Dubice), posle prve godine na Filozofskom fakultetu u Zadru, studije nastavio na Filološkom fakultetu u Beogradu, gde je diplomirao na Grupi za srpskohrvatski jezik i jugoslovenske književnosti. Objavljena dela: knjige poezije – *Plavaša i putnik* (1977), *Spiralno stepenište* (1982), *Knjiga paljenica* (1986), *Odlivci i siluete* (1987), *Koji kunu dane i noći* (1990), *Uholaze* (1994), *Japija za čivot* (1994), *Relikvijar* (1994), *Bištanje pred lapot* (1995), *Jona iz fioke* (1997), *Ples dvojnika* (2004), *Trpeza* (2008), *Zapisi iz podzemnog prolaza* (2010), *Hor ara* (2015), *Pajaci na pijaci* (2016), *U traganju za izgubljenim čitaocima* (2016), *Zajednički epitaf* (2017) i *Kratka duga* (2017); poezija za decu – *Mačja pređa* (2008) i *Hvalisavko u kopačkama od sedam milja* (2009); romani – *Čipkarska škola* (1988), *Ljetne sante* (1995), *Božiji ugodnici* (1998), *Arhivske grobnice* (2002), *Hroničar* (2005), *Uhvati vjetar* (2012), *Zvono nad međama*

(2015), *Strašniji u najstrašnjem* (2016); eseji – *Divit i rukopisi – građa za lijev srpski roman* (2017); knjige priča – *Mojin kralj* (1996), *Šetalište hromih* (2001), *Samrtni zagrljaj* (2006), *Najgori nadimak na svijetu* (2011), *Pisac na usijanom limenom krovu biblioteke* (2017).

Pol Maldun (Paul Muldoon; 1951, Moj, Severna Irska), irski pesnik, koji je objavio prvu knjigu pesama *Promena vremena* 1973. godine. Posle toga, usledilo je još desetak zbirki, a zatim niz najuglednijih književnih nagrada: „T. S. Eliot“, „Irish Times“, Pulicerova nagrada za poeziju, Šekspirova nagrada. *The Times Literary Supplement* proglasio ga je za najznačajnijeg pesnika engleskog jezika posle Drugog svetskog rata. Dobitnik je i 14. Evropske nagrade za poeziju koju dodeljuje KOV, povodom čega je objavljen izbor iz njegove poezije *Poljupci i priče* (KOV, 2005).

Radmila Mečanin (1953, Kotražica kod Čačka), samostalni umetnik, diplomirala je magistrirala jugoslovensku i opštu književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Prevodi sa ruskog jezika, teoriju književnosti, filozofiju, savremenu prozu. Dobitnik je više prevodilačkih nagrada u Srbiji. Živi u Beogradu.

Vlasta Mladenović (1956, Šarkamen kod Negotina), objavio je preko dvadeset pesničkih knjiga, između ostalih: *Disidenti koračaju ulicom Franšea Deperea* (1986), *Bez mene* (1988), *Onaj koga nema* (1994), *Nemam izbora* (1994), *Liričnost: u dva dela* (1999), *Istokija* (1996), *U saglasju sa Mokranjcem* (1995). Priredio dve antologije pesnika istočne Srbije i *Antologiju srpskog pesništva* (1997). Knjige su mu prevedene na italijanski, rumunski, francuski i arapski jezik. Jedan je od osnivača Borskog susreta balkanskih književnika. Urednik je izdavaštva Narodne biblioteke „Dositej Novaković“ u Negotinu i *Bibliopisa*, časopisa za književnost, kulturu i bibliotekarstvo. Član je Srpskog književnog društva.

Milan Micić (1961, Zrenjanin), doktor istorijskih nauka. Član Društva književnika Vojvodine. Dobitnik nagrade „Stevan Sremac“ za kratku priču 1999. godine. Prevođen na rumunski. Autor 19 knjiga iz istoriografije, istorijske esejistike, dokumentarne proze i poezije. Živi u Novom Sadu.

Nenad Milošević (1962, Zemun), završio je Fakultet političkih nauka u Beogradu. Objavio je šest knjiga pesama: *Pospanost* (1992), *Umanjenja* (1996), *Jureći u raj* (2000), *Mesta* (izbor iz poezije, 2004), *Pesme*

sa Save i Dunava (2005), *Time code* (2009) i *Vode i vetrovi* (2012). Objavio je knjigu *Iz muzeja šumova* (antologija novije srpske poezije 1988–2008, Zagreb, 2010), kao i knjigu mikroeseja *Lutajuća planeta* (2014). Bio je urednik za poeziju u listu *Književne novine* od 1998. godine do 2001. godine, kao i stalni saradnik i jedan od urednika u časopisu za žensku književnost *ProFemina*. Pisao je eseje i književnu kritiku u časopisima i magazinima kao i za Televiziju Beograd. Piše scenarije i režira dokumentarne sadržaje. Radi kao urednik u Redakciji za nauku i obrazovanje Televizije Beograd. Pojedinačne pesme prevedene su mu na nekoliko svetskih jezika. Takođe, zastupljen je u nekoliko antologija srpske poezije na stranim jezicima kao i u nekoliko domaćih antologija.

Dajana Milovanov (1993), trenutno pohađa master studije na Odseku za komparativnu književnost Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Živi u Bečeju.

Dejana Nikolić (1965, Priština), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu, na grupama za Ruski jezik i književnost i Opštu književnost sa teorijom književnosti. Objavila knjige poezije: *Večera* (1989), *Tristia* (1999) i *Porculan* (2007). Dobitnica je nagrade Pero Despota Stefana Lazarevića.

Astid Niškaurer (*Astrid Nischkauer*; 1989, Beč), završila je studije germanistike i komparatistike. Bavi se prevodjenjem. Objavila je zbirke pesama *Sveže ceđeni paraziti* (2015) i *Sretni poeziju & pusti da vidiš šta će se desiti* (2016). Kao članici prevodilačkog kolektiva „Versatorium“ dodeljena joj je Nagrada grada Minstera za internacionalnu poeziju. Živi u Beču.

Milutin Ž. Pavlov (1943, Kikinda), diplomirao je studije glume u klasi Ljubice Ravasi 1966. godine u Novom Sadu. Pesnik, pripovedač, esejista, romanopisac, književni kritičar, dramski pisac. Objavio je sledeća dela: poezija – *Vatra zrelog bagrema* (1973), *Ženi sam rekao ljubav* (1977), *Nad glinom žito* (1986), *Belajesen u novembru* (1991), *Pas izgubljenog čoveka* (2014); esejistika – *Esej o glumcu* (2000); romani – *Suvi žig knjige drugova* (1979), *Šarmer male varoši* (1990, 1995), *Rasput* (1994), *Velizar i Đurđica* (2000), *Galop gospodina Aresa* (2003), *Nebo je veliko dugme* (2006), *Dobošarski ponedeljak* (2009), *Kostim na sceni divljih ruža* (2011); publicistika – *Severni revir belog rudara* (1975); knjige pripovedaka – *Razaznajem tornjeve* (1971, 1989), *Klovnovi dolaze u podne* (1982), *Duhovi kartonskog kofera* (2005), *Cipele vranog konja* (2007),

Žuti fijaker (2008), *Dobošarije* (2008) i *Teretni voz* (2017); dečja poezija – *Sve ptice iz dedinog šešira* (1998). Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja za književni rad. Prevođen je na makedonski, ruski, mađarski, jermenski, nemački, rumunski i albanski jezik. Živi i stvara u Novom Sadu.

Zdravko Petrović (1981, Bečej), diplomirao je, magistrirao i doktorirao na Odseku za srpsku književnost i jezik Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Objavio je studiju *Kreativni haos „Burleske gospodina Peruna boga groma“* (2011). Živi u Bečeju.

Nik Picolato (*Nicholas Austin „Nic“ Pizzolatto*; 1975, Nju Orleans, SAD), američki pisac, scenarista i producent. Najpoznatiji kao tvorac kriminalističke serije „Pravi detektivi“ (*True Detective*). Diplomirao je engleski i filozofiju na Državnom univerzitetu Luizijane. Objavio je zbirku priča *Between Here and the Yellow Sea* (2006) i roman *Galveston* (2010). Živi u Kaliforniji.

Srdan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoime-nog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013) i *Srebrna magla pada* (2017), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Tamerlan Tadtajev (*Тамерлан Хазбиевич Таџмаев*; 1966, Chinval, Osetija), redovno je služio vojsku

u sastavu Oružanih snaga SSSR. Učesnik je Gruzijsko-osetinskog rata. Odlikovan Medaljom „Branilac otadžbine“. Objavljivao u časopisima na internet sajtovima. Član foruma kavkaskih pisaca. Dobitnik „Ruske premije“ i nagrade časopisa „Neva“ (2008).

Miroljub Todorović (1940, Skoplje), osnivač i teoretičar srpskog (jugoslovenskog) neoavangardnog stvaralačkog pokreta signalizam. Diplomirao je na Pravnom fakultetu u Beogradu. Radio je kao novinar, profesor u srednjoj školi, sekretar redakcije, urednik časopisa i savetnik za međurepubličku i međunarodnu kulturnu saradnju u Ministarstvu kulture Republike Srbije. Godine 1982. je otišao u penziju i u potpunosti se posvetio književnom i umetničkom radu. Poezija, eseji i intermedijalni radovi objavljivani su mu na više jezika u antologijama, zbornicima, katalozima, listovima, časopisima i internet portalima u Evropi, Severnoj i Južnoj Americi, Australiji, Južnoj Koreji i Japanu. Kao umetnik, imao je četrnaest samostalnih izložbi i izlagao je na preko šest stotina kolektivnih međunarodnih izložbi crteža, kolaža, vizuelne poezije, mejl-arta i konceptualne umetnosti. Objavio je preko pedeset knjiga poezije i još četrdesetak knjiga proze, eseja, polemika i dr. Dobitnik je više nagrada i priznanja za svoj rad, između

ostalog „Pavle Marković Adamov“, „Oskar Davičo“, „Todor Manojlović“, Vukove nagrade, Nagrade Vukove zadužbine, Povelje za životno delo Udruženja književnika Srbije i drugih. Živi u Beogradu.

Srđan Vučinić (1970), esejista, filmski i književni kritičar, dramski pisac. Diplomirao je na Grupi za svetsku književnost Filološkog fakulteta u Beogradu. Objavio je knjige eseja o filmu i književnosti: *Kraljevstva i izgnanstva* (2002), *Radanje kentaura* (2009) i Crni humor u srpskom filmu (sa Vladanom Matijevićem, 2010), kao i knjigu priča *Muzej „Havaji“* (2015). Od 1994. objavio je preko 300 tekstova o filmu i književnosti, najviše u periodici (*Reč, Beogradski književni časopis, Novi Filmograf, Povelja, Književni list*), kao i u *Kulturnom dodatku Politike* i u nedeljnicima *Reporter* i *NIN*. Autor je tekstova koji su objavljeni u desetak filmskih zbornika. Od 2000. godine je umetnički savetnik Festivala autorskog filma Pogled u svet. Na Radio Beogradu izvedene su mu drame Dragutin Ilić (2007) i *Princ Đorđe Karađorđević* (2008), kao i dramatisacije priča Franca Kafke, Ilije Vukićevića i Dragutina Ilića. Dobitnik je stipendije Fondacije „Borislav Pekić“ za 2009. za sinopsis pozorišne drame *Nezajaz*, objavljene u knjizi *Nezajaz : drame i druge priče* (2013). Živi u Beogradu.